

MAGGIE STIEFVATER

TŘI
SPÁČI

Přeložila
TEREZA SCHLÖGLOVÁ

COO
BOO

Tři spáči

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maggie Stiefvater

Tři spáči – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TŘI SPÁČI

MAGGIE STIEFVATER

COO
BOO

Přeložila Tereza Schlögllová

THE RAVEN CYCLE #3: BLUE LILY, LILY BLUE

Copyright © 2014 by Maggie Stiefvater. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Translation © Tereza Schlögllová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-971-1

ISBN e-knihy 978-80-7498-979-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-980-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-974-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Lauře,
jedné z bílých rytířů*

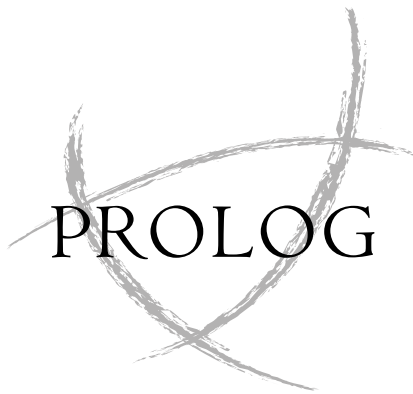
Hledám tvář, již jsem měl
ještě před stvořením světa.

WILLIAM BUTLER YEATS

Budme rádi, že nám zrcadlo ukazuje
pouze náš zevnějšek.

SAMUEL BUTLER

PROLOG

NAHOŘE

Persefona stála na holém vrcholku hory, u nohou jí povlávaly volánky slonovinově bílých šatů, za hlavou jí poletovaly hus-té, světle blond kudrny. Byla průsvitná, netělesná jako něco, co vítr rozfoukal mezi balvany a ono se to o jeden z nich zasek-lo. Tady nahoře foukal vítr pořádně, protože tu nebyly žádné stromy, jež by mu zatarasily cestu. Svět dole se halil do nád-herného šatu podzimu.

Vedle ní stál Adam Parrish s rukama zanořenýma v kapsách plátěných kalhot zamazaných od motorového oleje. Vypadal unaveně, ale v očích měl jasný pohled, víc přítomný, než když ho viděla posledně. Jelikož Persefonu zajímaly jen skutečně dů-ležité věci, už dlouhou dobu se nezamyslela nad vlastním věkem, ale když se teď na Adama dívala, uvědomila si najednou, že je docela *nový*. Měl nezkušený výraz, mladistvě nahrbená ramena a uvnitř něj to jen jiskřilo zběsilou energií.

Dneska je na to výjimečně vhodný den, pomyslela si. Bylo chladno a pod mrakem a nerušila je síla slunečního svitu ani fáze měsíce and rachot prací na silnici.

„Tohle je stezka mrtvých,“ řekla a stoupla si na neviditelnou pěšinu. Jakmile s ní srovnala svoje tělo, ucítila, jak v ní cosi spo-kojeně zamručelo. Byl to podobný pocit jako uspokojení z do-konale zarovnaných hřbetů knih na polici.

„Energetická linie,“ objasnil Adam.

Persefona nevzrušeně přikývla. „Najdi ji.“

Okamžitě na linii vstoupil a otočil hlavou, aby po ní přešel pohledem, stejně přirozeně, jako se květina otáčí za sluncem. Persefoně trvalo poněkud dlouho, než si tuhle schopnost přisvojila, ovšem ona na rozdíl od jejího mladého učně neuzavřela žádnou dohodu s nadpřirozenými silami. Ona na takové dohody moc nebyla. Skupinové projekty obecně nebyly nic pro ni.

„Co vidíš?“ zeptala se.

Víčka očí se mu zachvěla, jeho bledé řasy se dotkly tváří. Protože Persefona byla tím, kým byla, a protože na to byl dneska dobrý den, spatřila, co viděl. S energetickou linií to nijak nesouviselo. Byl to zmatený výjev a v něm jakési rozbité figurky ležící na podlaze honosného sídla. Úřední dopis na kvalitním papíru s hlavičkou okresu. Kamarád v křeči zmítající se mu u nohou.

„Ne v tobě, ale venku,“ připomněla mu jemně. Ona sama podél stezky mrtvých viděla spoustu událostí a možností, žádána z nich však mezi ostatními nevynikala. Jasnovidectví jí šlo daleko líp, když u sebe měla přítelkyně Callu a Mauru: Calla jí pomáhala probrat se vidinami a Maura je dokázala zasadit do kontextu.

Zdálo se, že Adam má stejný potenciál, byl však ještě příliš čerstvý na to, aby Mauru nahradil – ne, to je naprosto směšný popis situace, napomenula se Persefona, přátelé se *nenabrazují*. S námahou hledala to správné slovo. Rozhodně ne *nabradit*.

Zachránit. Ano, samozřejmě, to se přátelům dělá. Potřebovala Maura zachránit?

Kdyby byla Maura s nimi na vrcholku hory, dokázala by na tu otázku Persefona najít odpověď. Ovšem kdyby byla Maura

s nimi na vrcholku hory, nemusela by Persefona odpověď na tu otázku hledat.

Zhluboka si povzdechla.

Vzdychala často.

„Vidím různé věci.“ Adamovo obočí se svraštilo buď soustředěním, nebo nejistotou. „Nejenom jednu. Jsou jako... Jako ta zvířata ve Stodolách. Vidím spící věci.“

„Snící,“ souhlasila Persefona.

Jakmile nasměroval její pozornost na spáče, vynořili se ve vědomí jasně i jí.

„Jsou tři,“ dodala.

„Tři co?“

„Tři konkrétní,“ zamumlala. „Které je třeba probudit. Ó ne. Ne. Dva. Jednoho není radno probouzet.“

Persefona nebyla nikdy zrovna zběhlá, co se týkalo pojmů dobrý a špatný. Ale v tomhle případě poznala jasně, že je třetí spáč rozhodně *špatný*.

Pár minut tam ona a chlapec – *Adam*, připomněla si (dělalo jí velké potíže považovat rodná jména za důležitá) – stáli a vnímali, jak jim pod nohama protéká energetická linie. Persefona se zlehka a neúspěšně pokusila najít mezi propletenými vlákny energie nit Mauřiny existence.

Po jejím boku se Adam pomalu stahoval zpátky do svého nitra, jako vždy ho nejvíc zajímalo to, co pro něj stále zůstávalo nepoznatelným: jeho vlastní mysl.

„Hleď ven,“ připomněla mu Persefona.

Adam neotevřel oči. Promluvil tak tiše, že jeho slova málem rozmetal vítr. „Nechci být drzý, paní Persefono, ale nechápu, k čemu mi je se tohle naučit.“

Persefona nechápala, proč měl pocit, že by takový opodstatněný dotaz mohl působit drze. „Když jsi byl malé dítě, k čemu ti bylo, že ses naučil mluvit?“

„S kým se tady učím komunikovat?“

Potěšilo ji, že okamžitě pochopil, o co jde.

Odvětila: „Se všemi a vším.“

UPROSTŘED

Callu úplně přemohlo množství krámů v Mauřině ložnici v domě s číslem 300 v ulici Fox Way a o tenhle pocit se podělila s Blue.

Blue na to nic neřekla. Probírala se štosy papírů pod oknem s hlavou soustředěně nakloněnou na stranu. Z tohoto úhlu vypadala přesně jako její matka: drobné a sportovní postavy, kterou nejde jen tak převrhnout. Vypadala nezvykle pěkně, přestože si tmavé vlasy ostříhala nakrátko tak, že měla po celé hlavě prameny různých délek, a oblékla si tričko, které předtím přejala půdní frézou. Nebo snad právě kvůli tomu. Kdy takhle zkrásněla a dospěla? A přitom ani o kousek nevyrostla? Takhle asi dopadají holky, které žijí jen z jogurtu.

Blue se zeptala: „Vidělas tyhle? Jsou fakt dobré.“

Calla si nebyla jistá, co si Blue prohlíží, ale věřila jí. Blue nepatřila mezi dívky, které rozdávají neupřímné pochvaly, ani co se týkalo její vlastní matky. Byla sice laskavá, ale ne *milá*. Jedině dobře, protože milé lidi nemohla Calla vystát.

„Tvoje matka je žena mnoha nadání,“ zamručela. Ten bordel ji připravoval o roky života. Calla měla ráda věci, na které se člověk mohl spolehnout: dokumenty uložené v šanonech,

měsíce dlouhé třicet jedna dní, fialovou rtěnku. Maura měla ráda chaos. „Jedním z nich je taky schopnost mě rozčítit.“

Calla popadla jeden z Mauřiných polštářů. Zaútočilo na ni hned několik vjemů. V řádu okamžiků *cítla*, kde byl polštář pořízený, jak si jej Maura zmuchlávala pod hlavu, kolik se do něj vpilo slz, a k tomu i obsah snů, jež se Mauře zdály posledních pět let.

Ve vedlejší místnosti se rozřinčela věstecká horká linka. Callino soustředění bylo to tam.

„Sakra,“ ulevila si.

Měla dar psychometrie – když se dotkla nějakého předmětu, často jí vyjevil svůj původ i pocity svého majitele. Avšak protože byl polštář používán často, obsahoval příliš mnoho vzpomínek a ona se jimi nedokázala probrat. Kdyby tady Maura byla, zvládla by z nich Calla vytřídit ty užitečné.

Jenže kdyby tady Maura byla, nebylo by to zapotřebí.

„Blue, pojd' sem.“

Blue jí teatrálně položila dlaň na rameno. Její přirozený talent umocnit jasnovidecký dar jiné osoby Callinu schopnost vmžiku vytříbil. Uviděla, že naděje nedala Mauře spát. Na povlaku polštáře ucítla otisk strništěm porostlé brady pana Šedého. Spatřila, o čem se Mauře oné poslední noci zdálo: o jezeře s hladinou jako zrcadlo a matně povědomém muži.

Calla se ušklíbla.

Artemus. Mauřin bývalý milenec, který už dávno zmizel.

„Vidíš něco?“ zeptala se Blue.

„Ne, nic užitečného.“

V tu chvíli Blue ruku stáhla, neboť moc dobře věděla, že Calla dokáže pochytit pocity dívek stejně dobře jako pocity polštářů.

Calla však i bez jasnovideckého daru poznala, že je Bluein rozumný, přívětivý výraz v rozporu s ohněm, jenž zuřivě plál v jejím nitru. Začátek školního roku se kvapem blížil, ve vzduchu visela láska a Blueina matka už před víc než měsícem zmizela a vydala se na nějaké tajemné osobní tažení, přičemž tu po sobě nechala svého nového nápadníka, který byl zároveň nájemný vrah. Blue byla hurikánem číhajícím nedaleko pobřeží.

Ach jo, Mauro! Calle se sevřel žaludek. Říkala jsem ti, ať neodcházíš.

„Sáhni na támhleto,“ ukázala Blue na velkou černou věštec-kou mísu. Ležela převrhnutá na koberci, od chvíle, kdy ji Maura použila, se jí nikdo nedotkl.

Calla neměla valné mínění o věštění z mís ani zrcadlové magii či čemkoli dalším, co spočívalo v pronikání do hlubin záhadného éteru časoprostoru a následném blbnutí na jeho druhé straně. Teoreticky vzato nebylo věštění z mísy nebezpečné, byla to prostě meditace s pohledem upřeným do zrcadlící se hladiny. Ve skutečnosti však často obnášelo osvobození duše od těla. A duše byla křehká cestovatelka.

Když si Calla s Persefonou a Maurou zahrávaly se zrcadlovou magií naposledy, omylem způsobily zmizení Mauřiny nevlastní sestry Neeve.

Ještě že Calla nikdy neměla Neeve v lásce.

Ale Blue měla pravdu. Nejvíc odpovědi se pravděpodobně skrývalo v té misce.

Calla řekla: „Tak jo. Ale nedotýkej se mě. Nechci, abys ji nějak posílila, když už je v ní samotné síly až až.“

Blue zvedla ruce, jako by prokazovala, že u sebe nemá zbraň.

Calla se zdráhavě dotkla hrany mísy a vzápětí se jí před očima vzdula temnota. Ona spala, snila. Propadala se nekonečně

hlubokou černou vodou. Zrcadlová verze jí samotné letěla vzhůru ke hvězdám. Do tváře se jí zakousl kov. Vlasy se jí lepily ke koutku úst.

Kde v tom všem byla Maura?

Hlavou se jí zpěvavě rozezněl neznámý hlas, pronikavý a jízlivý:

*„Královny a králové
Králové a královny
Modrá lilie, lilie pro Blue
Koruny a ptáci
Meče a věci
Modrá lilie, lilie pro Blue.“*

Najednou se soustředila.

Byla opět sama sebou.

A teď spatřila, co viděla Maura: tři spáče – světlého, temného a jednoho mezi nimi. Vědomí, že Artemus je pod zemí. Jistotu, že z těch jeskyní nikdo neodejde, pokud pro něj někdo nepřijde. Uvědomění, že Blue a její kamarádi jsou součástí něčeho mnohem nesmírnějšího, něčeho nesmírně velkého a protahujícího se a pomalu procitajícího...

„BLUE!“ zařvala, jakmile si uvědomila, čím to, že jí to najednou tak jde.

A opravdu, Blue se dotýkala jejího ramene a všechno zesilovala. „Ahoj.“

„Řekla jsem ti přece, ať na mě nesaháš.“

Blue nevypadala, že svého rozhodnutí lituje. „Co jsi viděla?“

Calla zůstávala pořád zabředlá v tom druhém vědomí. Nedokázala setřást dojem, že se chystá na boj, který už nějakým způsobem svedla dřív.

Nemohla si vzpomenout, jestli tenkrát vyhrála, nebo ne.

DOLE

Maura Sargentová měla otravný pocit, že čas přestal běžet. Ne že se vyloženě zastavil. Ale spíš že přestal plynout dál způsobem, který Maura postupem let začala vnímat jako „ten běžný“. Ten, při němž se minuty shlukují do hodin a dále do dnů a týdnů.

Začínala pojmát podezření, že možná používá jednu a tu samou minutu pořád dokola.

Některým lidem by to dělalo starosti. Někteří lidé by si toho třeba vůbec nevšimli. Ale Maura mezi *některé lidi* nepatřila. Budoucnost ve svých snech spatřila poprvé ve čtrnácti letech. Poprvé si popovídala s přízrakem, když jí bylo šestnáct. Dálkový zrak použila k tomu, aby dohlédla na opačnou stranu světa, už v devatenácti. Čas a prostor byly vanami, v jejichž vodě se Maura vesele cachtala.

Takže věděla, že na světě existují nemožné věci, nemyslela si však, že mezi ně patří taky jeskyně, v níž se zastavil čas. Byla v ní už hodinu? Dvě? Celý den? Čtyři dny? Dvacet let? Její kapesní svítilně zatím nedošly baterky.

Ale jestliže se tady nehýbe čas, tak se vlastně nevybijí nikdy, že?

Plížila se úzkým tunelem dál a přejížděla přitom světlem baterky od podlahy až ke stropu. Nechtěla se praštit do hlavy, ale zároveň nechtěla spadnout do bezedné trhliny. Už

několikrát šlápla do hluboké louže a ošoupané boty teď měla promočené a studené.

Nejhorší na tom však byla ta nuda. Maura vyrostla v chudé rodině v Západní Virginii a díky tomu získala silný smysl pro soběstačnost, schopnost snášet nepohodlí a černý smysl pro humor.

Zato tahle *jednotvárnost*.

Když je člověk sám, nemůže ani zavtipkovat.

Jedinou známkou toho, že se čas možná někam posouvá, bylo pro Mauru to, že sem tam zapomínala, koho tady dole hledá.

Cílem je najít Artemuse, připomněla si pokaždé. Před sedmnácti lety se nechala Callou přesvědčit, že prostě vzal nohy na ramena. Možná se chtěla nechat přesvědčit. Hluboko ve svém nitru věděla, že on je součástí něčeho většího. Věděla, že i ona sama je součástí něčeho většího.

Nejspíš.

Jediné, co v tomhle tunelu zatím našla, byly pochyby. Mísoto, jako bylo tohle, by si Artemus, jenž miloval slunce, nikdy nevybral. Měla nejasný dojem, že na místě, jako bylo tohle, by člověk jako Artemus umřel. Začínala mít výčitky kvůli vzkazu, který po sobě zanechala. Jeho plné znění bylo:

Glendower je pod zemí. A já taky.

Tenkrát se při psaní cítila docela samolibě. Vzkaz měl vyvolat zlost a vzbudit inspiraci, podle toho, kdo ho četl. Ovšem když ho psala, myslela si samozřejmě, že se vrátí do druhého dne.

Teď ho v mysli přepisovala:

Odcházím do bezčasých jeskyní hledat svého bývalého. Kdyby se zdálo, že nestihnou Blueino slavnostní předávání maturitního vysvědčení, pošlete pomoc.

P.S. Koláč není plnobodnotné jídlo.

Šla dál. Před ní i za ní se rozprostírala inkoustová černota. Kužel světla z baterky osvětloval jednotlivé detaily: polámané stalaktity na nerovném stropě. Stěny se mokře leskly.

Maura ale nebyla ztracená, protože za celou dobu měla jenom jednu volbu cesty: hlouběji a hlouběji.

Ještě se nebála. Člověka, který si v čase a prostoru hraje jako ve vaně, nevyděsí jen tak ledasco.

Maura se chytila kluzkého stalagmitu, kterým si pomohla, aby se protáhla úzkým otvorem. Výjev, jenž na ni čekal na druhé straně, byl matoucí. Strop byl plný špičatých krápníků, zem byla plná špičatých krápníků, místnost byla nekonečná, neskutečná.

A pak kapička vody rozehнала po obrazu kruhy a na okamžik iluzi zkazila. Podzemní jezero. Na temné hladině se odrážely zlatavé stropní stalaktity, takže to vypadalo, že ze země roste stejný počet špičatých stalagmitů.

Skutečné dno však bylo skryté. Jezero mohlo být hluboké pět centimetrů nebo půl metru nebo mohlo být bezedné.

Aha. Takže tady je, konečně. O něm se jí zdálo. Ještě stále se pořádně nebála, ale její srdce bilo neklidně.

Mohla bych se prostě vrátit domů. Vím kudy.

Ale pokud byl pan Šedý ochotný riskovat život, aby získal, co chtěl, ona zvládne být stejně statečná. Zapřemítala, jestli je pan Šedý naživu. Překvapilo ji, jak moc si přála, aby byl.

Znovu v mysli zrevidovala svůj vzkaz:

Odházím do bezčasých jeskyní hledat svého bývalého. Kdyby se zdálo, že nestihnú Blueino slavnostní předávání maturitního vysvědčení, pošlete pomoc.

P.S. Koláč stále není plnohodnotné jídlo.

P.P.S. Nezapomeňte vzít auto do servisu na výměnu oleje.

P.P.P.S. Najdete mě na dně zrcadlového jezera.

Do ucha jí zašeptal hlas. Patřil komusi z budoucnosti nebo z minulosti. Komusi mrtvému nebo živému nebo spícímu. Maura si uvědomila, že vlastně neslyší šepot. Slyšela chraplavý hlas. Zněl jako hlas člověka, který už dlouho někoho volá, avšak dosud se nedočkal odpovědi.

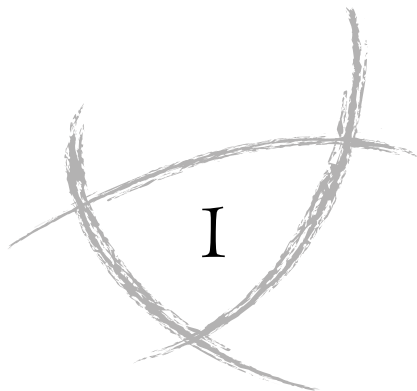
Maura uměla dobře naslouchat.

„Co říkáš?“ zeptala se.

Znovu zašeptal: „Najdi mě.“

Nebyl to Artemus. Byl to někdo jiný, kdo se ztratil nebo se právě ztrácel nebo se měl brzy ztratit. Tady v jeskyních nebyl čas nekonečnou přímkou. Byl zrcadlovým jezerem.

P.P.P.P.S. Nebuďte tobo třetího spáče.

Myslíte si, že je fakt skutečný?“ zeptala se Blue. Seděli pod velmi vysokými duby, mezi nimiž prosvítalo letní nebe. Vlhkou hlinou se na povrch prodíraly kameny a kořeny stromů. Tetelící se vzduch kolem nich se nijak nepodobal podmračnému chladu podzimu, který před chvilkou opustili. Toužili po létě, a tak jim Borovodí dalo léto.

Richard Gansey III. ležel uvolněně na zádech a upíral pohled na omamnou, hřejivou modř nad větvoším. Na sobě měl khaki společenské kalhoty a citronově žlutý svetr s věčkem a vypadal v nich lenivě, ležérně, jako požitkářský dědic lesa, jenž ho obklopoval. „Co jestli je skutečné?“

Blue řekla: „Co když pokaždé, když sem přijdeme, usneme a zdá se nám stejný sen?“

Věděla, že to není pravda, ale utěšovala ji a zároveň vzrušovala představa, že jsou navzájem natolik propojení, že Borovodí ztělesňuje něco, na co všichni myslí, když zavřou oči.

„Poznám, jestli spím, nebo jsem vzhůru,“ opáčil Ronan Lynch. Jestliže všechno v Ganseyho okolí mělo oblé hrany, bylo spořádané, stejnorodé a mizelo do ztracena, pak byl Ronan ostrý a temný a v nesouladu se vším ostatním drsně vyčníval ze zbytku lesa.

Adam Parrish stočený do klubíčka v zašpiněných opotřebovaných montérkách se zeptal: „Víš to jistě?“

Ronan vydal ošklivý zvuk značící buď opovržení, nebo pobavení. Byl jako Borovodí: tvůrce snů. Jestliže nebyl s to poznat rozdíl mezi sněním a bděním, pak jen proto, že pro něj takový rozdíl nic neznamenal.

„Možná jsem vysnil *tebe*,“ řekl.

„V tom případě díky za ty rovný zuby,“ řekl Adam.

Borovodí bylo plné života, který kolem nich bzučel a mručel. Nad hlavami se jim ozývalo pleskání křídel ptáků, kteří jinde než v tomhle lese neexistovali. Někde poblíž se hnala voda přes kameny. Staré a majestátní stromy porůstal huňatý mech a lišejníky. Blue si pomyslela, že les vypadá moudře, i když to možná bylo tím, že věděla, že má svoje vlastní vědomí. Když dovolila své mysli zatoulat se dost daleko, téměř cítila, jak jí les naslouchá. Těžko se to vysvětlovalo. Byl to podobný pocit, jako když vám někdo přejíždí rukou těsně nad kůží, ale nedotýká se vás.

Adam před nějakou dobou prohlásil: „Než se do jeskyně vydáme, musíme znovu získat důvěru Borovodí.“

Blue nechápala, co pro Adama znamená, že je s lesem tolik propojený, že mu slíbil, že bude jeho rukama a očima. Sem tam pojímala podezření, že to zcela nechápe ani Adam. Na jeho radu se však celá skupinka zas a znovu vydávala do Borovodí, kde se procházeli mezi stromy, opatrně les prozkoumávali, nic z něj neodnášeli. Chodili kolem jeskyně, jež možná uchovává jak Glendowera... tak Mauru.

Mamku.

Vzkaz, který po sobě před více než měsícem zanechala, neprozrazoval, kdy má Maura v plánu se vrátit. Neprozrazoval,

zda má vůbec v plánu se vrátit. Takže se nedalo poznat, jestli byla pořád pryč, protože se jí něco přihodilo, nebo protože se nechtěla vrátit domů. Mizely během svých krizí středního věku ostatní matky taky do děr v podzemí, nebo jenom ta její?

„Mně se sny nezdaří,“ namítl Noah Czerny. Byl mrtvý, tudíž nejspíš ani nikdy nespál. „Takže bych řekl, že musí být skutečný.“

Skutečný, ale jejich, jen jejich.

Ještě pár minut nebo snad hodin či dnů – co tam vlastně znamenal čas? – si jen tak lebedili.

A kus dál od nich vykládal Matthew, Ronanův mladší bratr, cosi jejich matce Auroře, které návštěva udělala radost. Oba měli zlatavé vlasy a vypadali jako andělé, oba vypadali, jako že je stvořilo tohle místo. Blue chtěla Auroru kvůli jejímu původu nesnášet – její manžel si ji doslova vysnil –, a protože se intelektem a schopností udržet pozornost podobala štěněti. Jenomže byla taky bezmezně laskavá a optimistická a stejně jako jejího nejmladšího syna ji prostě nešlo nemít rád.

Ona by svoji dceru těsně před začátkem maturitního ročníku určitě neopustila.

Ze všeho nejvíc nesnesitelné na Mauřině zmizení bylo, že Blue nevěděla, jestli by ji měly sužovat obavy, nebo šířat zlost. Divoce kolísala mezi těmi dvěma stavy a občas ji to vyčerpalo natolik, že necítila vůbec nic.

Jak mi to mohla zrovna teď udělat?

Blue si položila tvář na balvan porostlý zahřátým mechem a snažila se soustředit na klidné a příjemné myšlenky. Její schopnost zesílit jasnovidecké nadání ostatních posilovala taky magii Borovodí a ona nechtěla znovu způsobit zemětřesení nebo vyvolat stádo splašených zvířat.

Místo toho se raději pustila do hovoru se stromy.

Pomyslela na zpěv ptáků – *pomyslela* na něj nebo si ho přála slyšet, toužila ho slyšet nebo o něm snila. Byla to myšlenka převrácená na bok, pootevřené dveře v její mysli. Už poznala lépe, jestli to dělá správně.

Nad ní vysoce a falešně zatrylkoval jakýsi neznámý pták.

Blue pomyslela, zatoužila, snila o šustícím listí.

Nad hlavou jí stromy zašeptaly svými listy a utvořily nezřetelná, šeptaná slova. *Avide audimus.*

Pomyslela na jarní květinu. Na lilii, modrou jako její jméno Blue.

Do vlasů se jí bezcílně snesl modrý okvětní lístek. Další jí spadl na hřbet ruky a jako políbek jí sjel po zápěstí.

Gansey otevřel oči, když mu na tvářích začaly jemně přistávat okvětní lístky. Rty se mu lehce rozevřely v nekonečném úžasu a jeden lístek mu dopadl přímo na pusu. Adam zaklonil hlavu a díval se, jak se kolem nich snáší voňavý květinový déšť jako zpomaleně poletující modrásci.

Blueino srdce jávalo nespoutanou radostí.

Je to skutečné, skutečné, skutečné. . .

Ronan se na ni zadíval přivřenýma očima. Blue neuhnula pohledem.

Byla to hra, kterou s Ronanem Lynchem občas hráli: kdo uhne pohledem jako první?

Vždycky to skončilo remízou.

Ronan se během léta změnil a Blue se teď ve skupině cítila méně znevýhodněná. Ne proto, že by teď Ronana znala lépe, ale proto, že měla dojem, že ho teď Gansey s Adamem možná znají méně než dřív. Všechny je vyzýval, aby se znovu dozvěděli, kým je.

Gansey se zvedl na lokty, přičemž z něj spadaly modré lístky, jako by se probouzel z dlouhého spánku. „Oukej. Myslím, že je čas. Lynchí?“

Ronan se zvedl, popošel a neúprosň se postavil vedle matky a bratra. Matthew, který do té chvíle divoce gestikuloval jako cirkusový medvěd, ztuhl. Aurora pohladila Ronana po ruce a on jí to dovolil.

„Vstávej,“ řekl Matthewovi. „Je čas jít.“

Aurora se na svoje syny mírně usmála. Ona zůstane tady v Borovodí a bude se věnovat tomu, co syny dělají, když je nikdo nevidí, ať už je to cokoli. Blue nepřekvapovalo, že Aurora okamžitě upadá do hlubokého spánku, pokud les opustí; bylo nemožné si představit, že by mohla žít v opravdovém světě. Ještě nemožnější bylo představit si, jaké je s takovou matkou vyrůstat.

Moje máma by jen tak navždycky neodešla. Že ne?

Ronan popadl Matthewovu hlavu do dlaní, přitiskl mu blondaté kudrlinky ke spánkům a pevně se mu zahleděl do očí.

„Počkej v autě,“ řekl mu. „Kdybychom se do devíti nevrátili, zavolej k Blue domů.“

Matthew měl ve tváři příjemný výraz zbavený veškerých obav. Jeho modré oči měly stejný odstín jako ty Ronanovy, byly však o poznání nevinnější. „Jak zjistím jejich telefonní číslo?“

Ronan pořád držel bratrovu hlavu v dlaních. „Matthewe. Soustřeď se. Už jsme to probírali. Zkus se zamyslet. Co myslíš? Jak zjistíš jejich telefonní číslo?“

Jeho mladší bratr se krátce zasmál a poplácal se po kapse. „No jo, jasně. Máš ho uložené v mobilu. Už si vzpomínám.“

„Zůstanu s ním,“ nabídl se Noah.

„Srabe,“ opáčil nevděčně Ronan.

„Lynchi,“ řekl Gansey. „Dobrý nápad, Noahu, jestli se ti chce.“

Jelikož byl Noah duch, potřeboval energii zvenčí na to, aby zůstal viditelný. Blue a energetická linie byly výkonné spirituální baterie. Počkat v autě, jež stálo zaparkované nedaleko, by mu mělo postačit. Jenže někdy to nebyla energie, co Noaha opustilo, ale odvaha.

„Zvládne to levou zadní,“ řekla Blue a jemně uhodila Noaha pěstí do ramene.

„Levou zadní,“ zopakoval Noah.

Les vyčkával, naslouchal, ševalil. Okraj oblohy byl šedší než modro nad jejich hlavami, jako by se Borovodí nyní soustředilo tak silně jen na ně, až se opravdovému světu naskytla možnost vetřít se blíž.

U vchodu do jeskyně Gansey pronesl: „*De fumo in flammam.*“

„Z kouře do plamene,“ přeložil Adam jeho slova Blue.

Jeskyně. *Jeskyně.*

V Borovodí bylo magické všechno, jeskyně však měla zvláštní kouzlo, protože v lese nebyla, když ho objevili poprvé. Nebo možná byla, ale na jiném místě.

Gansey řekl: „Kontrola vybavení.“

Blue vysypala obsah svého potrhaného batohu na zem. Vykutálela se z něj helma (cyklistická, použitá), chrániče na kolena (na kolečkové brusle, použité), svítilna (miniaturní, použitá) a taky růžový vystřelovací nůž. Zatímco se to všechno Blue jala nasazovat na části svého těla, Gansey vyprázdnil svoji tašku přes rameno hned vedle. Měl v ní helmu (jeskyňářskou, použitou), chrániče na kolena (jeskyňářské, použité), svítilnu (drahé značky, použitou) a taky dlouhé nové lano, sedací úvazek a různé nerezové nýty a karabiny.

Blue s Adamem na použitý vercajk nevěřicně zírali. Zdálo se nemožné, že by Richarda Ganseyho III. mohlo napadnou pořídit si něco ne zbrusu nového.

Gansey, jenž si jejich pozornosti nebyl vůbec vědom, hravě uvázal na karabinu dokonale provedený uzel.

Blue to došlo o okamžik dřív než Adamovi. Náčiní bylo použité, protože ho už dříve použil Gansey.

Občas nebylo snadné si pamatovat, že svůj život vedl ještě předtím, než ho potkali oni.

Teď už odmotával o něco delší část bezpečnostního lana. „Takže, jak jsme se domluvili. Jsme k sobě navzájem připoutaní, pokud vás cokoli jen trochu zneklidní, třikrát za lano zatáhněte. Kolik je?“

Adam se podíval na svoje dobité hodinky. „Zastavily se.“

Ronan se podíval na svoje drahé černé hodinky a zavrtěl hlavou.

Ačkoli se to dalo čekat, Blue to stejně znepokojilo. Cítila se jako papírový drak, který se urval z provázku.

Gansey sraštil čelo, jako by mu hlavou proběhla stejná myšlenka. „Ani můj mobil nefunguje. Ronane, prosím tě.“

Když Ronan do vzduchu zakřičel cosi latinsky, zašeptal Adam Blue do ucha překlad: „Je bezpečné jít dovnitř?“

A je tam pořád moje máma?

Odpovědi se jim dostalo v podobě šumění listí a hrdelního skřípání, které zněly divočeji než hlasy, jež Blue zaslechla před chvílí. „*Sedostráz semper est incorruptus.*“

„Vždy v bezpečí,“ přetlumočil rychle Gansey, dychtivý dokázat, že není úplně nepoužitelný, když přijde na latinu. „*Sedostráz* je vždy v bezpečí.“

Šedostrážem byl Ronan. Ať už ostatní pro ten les znamenali cokoli, Ronan pro něj znamenal víc.

Adam se nahlas zamyslel: „*Incorruptus* může znamenat taky nevinný či nezkažený. Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna tímhle slovem Lynche někdo popíše.“

Ronan se tvářil tak potěšeně, jak jen bylo na jedovatého hada možné.

Co od nás chceš? přemítala Blue, když se jeden po druhém pustili dovnitř. *Jak se na nás díváš? Jsme prostě jen čtyři teenageři, kteří se vkradli do prastarého lesa?*

Těsně za vchodem do jeskyně se nacházela podivně ztichlá podzemní místnost. Její stěny utvářel prach a kameny, kořeny a křída, všechno v barvě Adamových vlasů a pleti. Blue se dotkla zdráhavě stočené kapradiny, poslední zeleně rostoucí v místě, za níž sluneční světlo bledlo. Adam otočil hlavu, zaposlouchal se, ale kromě tlumené, obyčejné ozvěny jejich kroků nebylo slyšet nic.

Gansey rozsvítil čelovku. Světlo jen sotva pronikalo temnotou zužujícího se tunelu.

Jeden z kluků se trochu třásl. Blue nevěděla, jestli Adam, nebo Ronan, ale u pasu cítila, jak se lano chvěje.

„Škoda že s námi Noah nakonec nešel,“ řekl zničehonic Gansey. „No nic, jdeme dál. Ronane, nezapomeň pokládat ty ukazatele. Spoléháme na tebe. Nezírej na mě takhle. Přikývni na souhlas. Výborně. Víš co? Dej je radši Jane.“

„Cože?“ Ronan zněl podvedeně.

Blue si od něj ukazatele vzala – byly to plastové talíře s šipkami. Neuvědomila si, jak je nervózní, dokud je nedržela v rukách. Bylo fajn mít nějaký konkrétní úkol.

„Chci, aby sis pískal nebo broukal nebo zpíval, Ronane, a udržoval přehled o čase,“ řekl Gansey.

„To si snad děláš prdel,“ opáčil Ronan. „Zrovna já.“

Gansey se zadíval do tunelu. „Vím, že znáš celé texty spousty písniček a umíš je pokaždé zazpívat stejně rychle, a tím pádem stejně dlouhé. Protože sis jich musel spoustu zapamatovat kvůli těm soutěžím irské hudby.“

Blue s Adamem si vyměnili nadšené pohledy. Lepší než být svědkem toho, že je Ronan vyčleněný ze skupiny, bylo jediné být svědkem toho, že je Ronan vyčleněný ze skupiny a *donucený* prozpěvovat si pořád dokola nějakou irskou odrhovačku.

„Polib mi,“ řekl Ronan.

Gansey se neurazil a jen čekal.

Ronan zavrtěl hlavou, ale pak se zlověstným úsměvem začal zpívat: „Jedna tykev, druhá tykev, tře...“

„*Tuble ne*,“ vyhrkli Gansey s Adamem.

„Tohle tři hodiny poslouchat nebudu,“ dodal Adam.

Gansey na něj mířil prstem, dokud Ronan nezačal s příděchem pískat lidovou keltskou melodii.

A pak se vydali hlouběji.

Hlouběji

Slunce zmizelo. Kořeny ustoupily stalaktitům. Vzduch voněl vlhce a povědomě. Stěny se leskly jako živé. Sem tam se Blue a kluci museli brodit malými jezírky a potůčky – úzkou nerovnou chodbu vytvarovala voda a i nadále pokračovala v práci.

Po každém desátém opakování Ronanovy písničky položila Blue na zem jeden ukazatel. Jak se stoh v její ruce ztenčoval,

přemýšlela, jak hluboko dojdou, jak poznají, jestli se vůbec blíží správným směrem. Nebylo snadné věřit, že by tady dole mohl být schovaný král. Ještě těžší bylo uvěřit, že by tu mohla být její matka. Tohle nebylo místo, jež by bylo možné *obývat*.

Utišila svoje myšlenky. Žádná zemětřesení. Žádná splašená stáda.

Snažila se na Mauru nemyslet, nevolat její jméno, netoužit po tom, aby ji našli, ani v to nedoufat. Na každý pád si totiž nepřála, aby jí Borovodí vyrobilo kopii její matky. Chtěla jen tu skutečnou. Opravdovou.

Ted' se země svažovala rychleji. Už jen samotná černota způsobovala únavu. Blue dychtila po světle, po otevřeném prostoru, po obloze. Cítila se pohřbená zaživa.

Adam uklouzl a nataženou rukou se zachytil o stěnu.

„Hele!“ okřikla ho Blue. „Nesahej na ty stěny.“

Ronan přestal pískat, aby se zeptal: „Kvůli jeskynním bakteriím?“

„Může to způsobit, že stalaktity přestanou růst.“

„To jako vážně...“

„Ronane!“ ozval se z přední linie Gansey, ani se neotočil, jeho kanárkově žlutý svetr vypadal v záři baterek světle šedý. „Nepřestávej.“

Ronan znovu spustil, když vtom Gansey zmizel.

„Co to?“ nechápal Adam.

Pak jako by mu něco podrazilo nohy. Praštil sebou o zem a klouzal po zemi pryč, prsty se pokoušel o něco zachytit.

Blue neměla dost času na to, aby pochopila, co se děje, než ucítila, jak ji Ronan zezadu popadl. Pak se lano, které měla přivázané kolem pasu, prudce napnulo a málem ji taky strhlo na

zem. Ale on stál pevně na místě. Prsty zaťal do jejích paží tak pevně, až to zabořilo.

Adam stále ležel na zemi, ale aspoň se zastavil.

„Gansey?“ zahulákal a to slovo se v obrovském prostoru pod nimi zarmouceně rozlehlo. „Jsi v pohodě tam dole?“

Protože Gansey nejenže zmizel – on spadl do hluboké díry.

Ještě že jsme všichni na jednom laně, pomyslela si Blue.

Ronanovy paže ji stále pevně svíraly a ona cítila, jak se chvějí. Nevěděla, jestli se třesou námahou, nebo strachy. Ani na vteřinku nezaváhal, než ji popadl.

To mu nesmím zapomenout.

„Gansey?“ zavolal znovu Adam a v jeho hlase zazněl náznak čehosi hrozného. Svoje znepokojení se pokusil překrýt příliš silnou vrstvou odvahy, takže to působilo až moc nápadně.

Tři zatahání. Blue cítila, jak se chvění dostalo přes Adama až k ní.

Adamovi viditelně spadl kámen ze srdce a on úlevou položil obličej do bahna.

„Co se děje?“ chtěl vědět Ronan. „Kde je?“

„Asi visí ve vzduchu,“ odpověděl mu Adam, který kvůli strachu nezvládal úplně zakrýt svůj henrietský přízvuk. „Lano je tak napnuté, že mě přetěžává vejpůl. Nemůžu k němu blíž, abych mu pomohl. Zem je tady hrozně slizká... Stáhl by mě za sebou dolů.“

Blue se vysvobodila z Ronanova sevření a pokusně udělala jeden krok vpřed k místu, kde Gansey zmizel. Lano mezi ní a Adamem povolilo, on však nesklouzl k otvoru o nic blíž. Pomalu řekla: „Myslím, že když zůstaneš na místě, Adame,

můžeš působit jako Ganseyho protiváha. Ty zůstaň tady nahore, Ronane. Udržíš se tady, kdyby se něco stalo a já začala sklouzávat dolů?“

Ronan namířil svoji čelovku na bahnem pokrytý sloup. Přikývl.

„Tak jo,“ vydechla Blue. „Dojdu tam a podívám se, jak to vypadá.“

Pomaličku prošla kolem Adama. Ten marně zarýval prsty do měkké země vedle svých tváří.

Blue do díry málem sletěla taky.

Nebylo divu, že si jí Gansey nevšiml. Byla tam kamenná hrana a pak prostě... nic. Blue přejela kuzelem světla své svítilny ze strany na stranu a nespatriła nic než inkoustovou čern. Průrva byla tak široká, že nešlo dohlédnout na její opačný kraj. Tak hluboká, že nešlo dohlédnout na její dno.

Záchranné lano však vidět bylo, zašpiněné tmavým blátem, vedoucí do propasti. Blue do temnoty zasvítila baterkou.

„Gansey?“

„Tady jsem.“ Ganseyho hlas se ozval z větší blízkosti, než čekala. A taky tišeji, než čekala. „Jenom... Myslím, že mám záchvat paniky.“

„Ty že máš záchvat paniky? Nové pravidlo: než někdo z nás zničehonic zmizí, zatahá čtyřikrát za lano. Nezlomil sis nic?“

Dlouhá odmlka. „Ne.“

Přestože odpověděl jedinou slabikou, bylo z tónu jeho hlasu okamžitě jasné, že nežertoval, že se doopravdy hodně bojí.

Blue si nebyla zrovna jistá, že je uklidňování jiných její silnou stránkou, obzvlášť když sama dost potřebovala uklidnit, ale

aspoň to zkusila: „Bude to v pohodě. My jsme tady nahoře ukotvení. Stačí, když vylezeš ven. Nespadneš, neboj.“

„O to nejde.“ Jeho hlas byl tichý jako vánek. „Cítím něco na kůži a připomíná mi to...“

Větu nedokončil.

„Voda,“ nadhodila Blue. „Nebo bahno. Je tady všude. Řekni něco, ať na tebe můžu posvítit.“

Neslyšela nic jiného než jeho trhaný vyděšený dech. Znovu přejela kuželem světla ze strany na stranu.

„Nebo komáři. Komáři jsou všude,“ prohodila živě.

Žádná odpověď.

„Existuje přes dvacet druhů brouků, kteří žijí v jeskyních,“ dodala. „To jsem se dočetla dneska ráno.“

Gansey zašeptal: „Sršni.“

Blue se sevřelo srdce.

V záplavě adrenalinu se začala přesvědčovat: ano, sršni by Ganseyho zabili pouze jedním bodnutím, ale tady v jeskyni žádní nejsou. A dnešek není dnem, kdy Gansey zemře, protože ona viděla jeho ducha a věděla, jak bude v den své smrti vypadat, a ten duch na sobě měl školní svetr zmáčený deštěm. Ne společenské kalhoty a rozjařeně žlutý svetr s věčkem.

Konečně ho našla a posvítila na něj. Bezvládně visel v sedacím úvazku, hlavu skloněnou, uši zakryté dlaněmi. Kuželem světla přejela po jeho ramenou, která se nepravidelně zvedala a klesala. Měl je špinavá od bahna, ale žádný hmyz na nich neseděl.

Blue mohla znovu dýchat.

„Podívej se na mě,“ řekla mu. „Žádní sršni tady nejsou.“

„Já vím,“ zamumlal. „Proto jsem řekl, že si *myslím*, že mám záchvat paniky. *Vím*, že tady žádní sršni nejsou.“

Co však neřekl, ačkoli to oba věděli, bylo, že Borovodí umí bedlivě naslouchat.

Což znamenalo, že musí na sršně přestat myslet.

„No, pěkně jsi mě naštvál,“ řekla Blue. „Adam kvůli tobě leží s obličejem v bahně. Ronan je na cestě domů.“

Gansey se bezvýrazně zasmál. „Mluv dál, Jane.“

„Já mluvit nechci. Chci, aby ses chytil toho lana a vytáhl se nahoru, a dobře vím, že na to máš. K čemu nám pomůže, když budu mluvit?“

V tu chvíli se na ni podíval, jeho tvář byla ztrhaná a téměř k nepoznání. „Dole pode mnou totiž něco šustí a tvůj hlas ten zvuk přehlušuje.“

Blue přešel po zádech mráz.

Borovodí umělo naslouchat opravdu bedlivě.

„Ronane,“ houkla tiše přes rameno. „Nový plán: já s Adamem Ganseyho hodně rychle vytáhneme ven.“

„Cože? To je pěkně debilní nápad,“ vykřikl Ronan. „Proč?“

Blue nechtěla ten důvod zakřičet nahlas.

Ale Adam je celou dobu poslouchal a teď tiše, ale zřetelně řekl: „*Est aliquid in foramen. Nevím. Apis? Apes? Forsitan.*“

Latina před Borovodím nic neschovala. Jen chtěl ušetřit Ganseyho.

„Ne,“ prohlásil Ronan. „Ne, není. To tam dole není.“

Gansey zavřel oči.

Viděla jsem ho, pomyslela si Blue. Viděla jsem jeho ducha a vím, jak vypadal, když umřel, a tohle na sobě neměl. Takhle se to nestane. Ne teď, ale později, později. . .

Ronan mluvil dál o něco hlasitěji. „Ne. Slyšíš mě, Borovodí? Slíbilo jsi mi, že budu v bezpečí. Čím pro tebe jsme? Ničím?

Pokud dovolíš, aby umřel, neudržíš mě v bezpečí. Rozumíš mi? Jestli umřou oni, umřu taky já.“

Teď už i Blue slyšela hukot přicházející zespod.

Adam přidušeně promluvil do bahna. „Uzavřel jsem s tebou dohodu, Borovodí. Jsem tvýma rukama a tvýma očima. Co myslíš, že uvidím, pokud Gansey zemře?“

Šustění zesílilo. Znělo mnohočetně.

Blue si pomyslela, popřála, zatoužila, snila: *Nejsou to sršni. Kým pro tebe jsme, Borovodí? Kým jsem pro tebe já?*

Nahlas pronesla: „Posílili jsme energetickou linii. Budeme dál posilovat i tebe. A pomáhat ti, ale teď musíš pomoci ty nám...“

Z hlubin se vzepjala temnota a pohltila světlo svítilny. Zvuk náhle zesílil. Byl to hukot, byla to křídla. Vyplnila průrvu a skryla Ganseyho před jejími zraky.

„*Gansey!*“ vyjekla Blue, nebo možná Adam, nebo možná Ronan.

Pak ji cosi plácló do tváře a zas a znova. Ode zdi se k ní řítilo tělo. I od stropu. Kužely světla z jejich svítlen byly rozsekané na tisíc blikajících kousků.

Zvuk jejich křídel. Hlasitý zvuk.

Nebyli to sršni.

Netopýři?

Ne.

Havrani.

Na takových místech havrani nežili a ani se takhle nechovali. Přesto se jich z pukliny pod Ganseym řinulo obrovské množství. Hejno se zdálo být nekonečné. Blue přepadl matoucí dojem, že tomu tak bylo vždycky, že kolem nich vždycky proudila masa havranů, o tváře se jí otírala ptačí pera a do helmy jí škrábaly pařáty.

Vtom se ptáci rozkřičeli, ozvěna jejich hlasů se odrážela od okolních stěn. Z křiku se stal zpěv, jenž se nakonec proměnil ve slova.

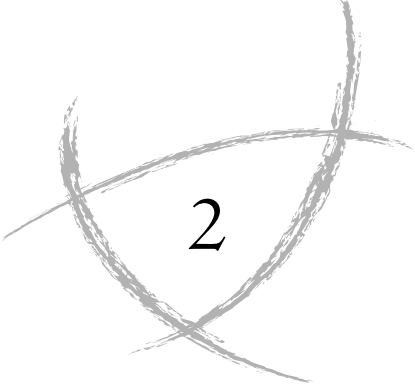
Rex Corvus, cedite ante Regem Corvum.

Havraní král, ustupte před Havraním králem.

Hejno havranů se hnalo k východu z jeskyně a k zemi padala černá pírká. Blue se málem rozskočilo srdce z toho, jak *velká* to byla chvíle. Byla jen takhle a žádná jiná.

Pak nastalo ticho, nebo alespoň takový nedostatek hluku, že Blue uslyšela bušení svého srdce. V bahně vedle Adama se chvěla ptačí pera.

„Držte se,“ řekl Gansey. „Lezu nahoru.“

2

Adam Parrish byl osamocený. Neexistuje žádný výraz, který by dostatečně přesně vyjadřoval opak *osamocenosti*. Možná by šlo navrhnout slova jako *pospolitost* nebo *spokojenost*, ale fakt, že tahle slova nesou další, navzájem nesouvisející významy, dokonale ukazuje, že není žádného správného opačného výrazu k *osamocený*. Neznamená totiž to samé jako slova *samotný* ani *sám*, dokonce ani *osamělý*, ačkoli je v sobě všechna zahrnuje.

Osamocený je člověk, který stojí stranou. Nebo je jiný. Odloučený.

Adam nebyl vždy sám, ale odjakživa byl osamocený. I jako člen skupiny se pomalu zdokonaloval ve schopnosti oddělit se od ostatních. Bylo to snazší, než by se mohlo zdát. Ostatní mu to umožňovali. Od chvíle, kdy se letos v létě pevněji spojil s energetickou linií, věděl, že je jiný než oni. Byl pořád sám sebou, ale mocnější. Sám sebou, ale méně lidský.

Na jejich místě by taky jen mlčky sledoval, jak se od nich odtahuje.

Bylo to tak lepší. Už dlouho se s nikým nepohádal. Už několik týdnů nepocítil zlost.

Nyní, den po exkurzi do havraní jeskyně, seděl Adam ve své malé kraksně a mířil pryč z Henrietty vykonat úkol pro

Borovodí. Pod podrážkou bot cítil pomalý tep energetické linie. I když se na něj nesoustředil vědomě, pulz jeho srdce se s ním mimovolně sladil. Na tom, jak se jím proplétala energetická linie, bylo cosi uklidňujícího a horlivého. Adam už nebyl s to rozeznat, jestli jde pořád jen o mocného přítele, nebo jestli se mocným stal on sám.

Obezřetným pohledem střelil po ukazateli stavu paliva. Pomyšlel si, že zpátky to dojede, pokud nebude muset zajet příliš daleko do hor zahalených do podzimu. Zatím si nebyl jistý, co přesně má pro Borovodí udělat. Potřeby lesa k němu přicházely za neklidných nocí a roztěkaných dnů, pozvolna se mu ukazovaly jako předmět pomalu stoupající ke hladině jezera. Neodbytný pocit nedokončenosti, jež měl Adam právě teď, nebyl zatím srozumitelný, jenže začátek školního roku se blížil a on chtěl mít hotovo dřív, než začne vyučování. Toho rána vyložil umyvadlo alobalem, natočil do něj vodu a věštěním z hladiny pátral po objasnění. Podařilo se mu zahlédnout je-
nom nejasnou polohu.

Zbytek se mi zjeví, až se dostanu blíž. Pravděpodobně.

Jak se však k místu blížil, myšlenky mu neustále utíkaly ke vzpomínce na to, jak včera v jeskyni zněl Ganseyho hlas. Jak se chvěl. Jaký v něm byl strach – strach tak intenzivní, že se Gansey nedokázal přimět z díry vylézt, přestože mu v tom fyzicky nic nebránilo.

Adam netušil, že v sobě Richard Gansey III. má schopnost být zbabělý.

Vzpomněl si, jak se sám krčil na kuchyňské podlaze u rodičů a přesvědčoval se, ať dá na Ganseyho často opakovanou radu, ať odtamtud odejde. *Co potřebuješ, si prostě sbal do auta, Adame.*

Ale on neodešel. Zůstal viset v propasti otcova vzteku. Taký byl zbabělý.

Adam měl dojem, že ve světle těchto nových znalostí o Ganseym bude muset přenastavit chápání všech konverzací, které s ním kdy měl.

Jakmile se před ním objevil vjezd do parku Skyline Drive, stočil svoje myšlenky strmě zpátky k Borovodí. Adam ve Skyline Drive ještě nikdy nebyl, protože však strávil celý život v Henriettě, věděl, že jde o národní park, který se táhne podél pohoří Blue Ridge Mountains a s téměř strašidelnou přesností vede po energetické linii. Silnice se rozdělila na tři pruhy vedoucí ke třem hnědým budkám. Před nimi stálo několik aut.

Adam očima vypátral ceduli s poplatky. Nedošlo mu, že bude za vjezd muset zaplatit. Patnáct dolarů.

Ačkoli nevěděl, kde přesně má úkol pro Borovodí vykonat, byl si jistý, že se to místo nachází za budkami. Jiná cesta na druhou stranu nevedla.

Můžu sem zajet někdy jindy.

Už měl plné zuby děláním věcí někdy jindy, nějakým jiným způsobem, levnějším způsobem, nebo v den, kdy mohl všechny nerovnosti uhladit Gansey. Tady mělo jít o něco, co dokáže udělat sám díky své magické moci, kterou čerpal z energetické linie.

Jenomže energetická linie ho za mýtné brány nedostane.

Kdyby tady Gansey byl, nonšalantně by bankovky vyhodil z okna camara. Nad útratou by se ani nepozastavil.

Jednoho dne, pomyslel si Adam. Jednoho dne.

Zatímco stál v řadě, vybral z peněženky veškerý její obsah, a když zjistil, že mu neposkytla dostatečnou sumu, jal se

šmátrat pod sedadly po drobných. Byl to moment, který by přítomnost Ganseyho, Ronana a Blue zjednodušila i zhoršila. Protože by přišla řeč na to, kolik kdo komu dluží, a ti majetní by je ujišťovali, že není potřeba nic splácet, a nemajetní by trvali na tom, že je.

Protože tam však byl jen on, osamocený Adam, hleděl mlčky na ubohou částku, již se mu podařilo dát dohromady.

Dvanáct dolarů a třicet osm centů.

Nehodlal u mýtné brány žadonit. Neměl skoro nic kromě trochy té důstojnosti a nedokázal se přimět ji okýnkem u řidiče podat člověku sedícímu v budce.

Holt se bude muset vrátit jindy.

Nerozčilil se. Nebylo se na koho rozčilovat. Jenom si dovolil na chvíličku opřít levý spánek o okýnko, potom vyjel z řady a vycouval na krajnici, aby auto otočil.

Během manévru připoutala jeho pozornost čekající vozidla. Dvě z nich by tady Adam přesně čekal: minivan a v něm mladá rodina, sedan s rozesmátým párem vysokoškoláků. Ovšem třetí auto nezapadalo. Bylo z půjčovny – Adam si všiml nálepky s čárovým kódem přilepené v rohu čelního skla. To samo o sobě divné nebylo: třeba si auto půjčil nějaký turista, který do státu přiletěl a chtěl národní park navštívit. Na palubní desce však ležel přístroj, který Adam bezpečně poznával: měřič elektromagnetického záření. Vedle něj ležel další, Adam ale nevěděl, o jaký přístroj se jedná. Možná to byl geofon.

Nástroje, jaké Gansey a spol. používali při pátrání po energetické linii. Takové, díky nimž našli Borovodí.

Pak zamrkal a palubní deska byla prázdná. Celou dobu byla prázdná. Stálo tam prostě auto z půjčovny, v němž seděla

znuděná rodina. Ještě před měsícem by Adam nechápal, proč vidí věci, které nejsou skutečné. Teď už ale znal Borovodí lépe a pochopil, že to, co právě spatřil, je skutečné – jen to existuje na jiném místě nebo v jiném čase.

Do Henrietty přicestoval někdo, kdo po linii taky pátrá.